

A közerkölcs:

A közösséget alkotó emberek erkölcséből formálódó erkölcsi színvonal, erkölcsi irányultság.

A közerkölcsnek tehát nem sok köze van az abszolút erkölcshez. A közerkölcs lényegében csak a társadalmi normákat jelenti, az emberek és a lelkiismeretük (az erkölcsök) közötti alkú eredményét.

Mivel a gyakorlatban igen ritka, hogy akár egyetlen ember is képes legyen tökéletesen erkölcsös életet élni, így érthetően egy közösségről nyugodtan ki lehet jelenteni, hogy az egész közösséget tekintve szinte teljesen kizárt, hogy tartósan teljesen erkölcsös legyen. Így a közösség erkölcsi színvonala azt jelenti, hogy az abszolút erkölcsösséghez képest az adott közösség milyen arányban képes tartósan teljesíteni az erkölcsi normákat.

Egy adott színvonal alatt már inkább csak társadalmi képmutatásról beszélhetünk. Az életben szinte csak ilyen fordul elő.

A fogalmat szemléltető gondolatszilánkjaim:

--- Minden bölcselkedés akkor jó, ha a nagy többséget sikerül felbosszantanod vele. Ami pedig a képmutató nagyközönségnek tetszik, az legtöbbször nagyon silány, de legalábbis gyanús a minősége. Csak a kiemelkedő művészi értékű alkotások képesek magas erkölcsi színvonalon tetszést aratni. Ez legtöbbször katarzisként jön létre...

--- Mindent elárul egy közösségről, hogy kiket választ meg vezetőkné, olyanokat, akik mindent megengednek és mindent megígérnek az újraválasztásukért cserébe, vagy olyanokat, akik nem ígérgetnek, hanem inkább követelnek a néptől, nem kényeztetik, hanem a jóra ösztönzik az embereket, nem osztják meg az országot éles politikai törésvonalak mentén, nem uszítják a társadalom egyes részeit más részek ellen, hanem a közjóért cselekszenek, együtt az egész országgal.

--- Olyan gondolatokat és írásokat könnyű népszerűsíteni, amelyekben a társadalom egy részének adunk igazat a társadalom más részeivel szemben, kihasználván hamis önbecsülési kényszerüket. De olyant, amelyben a minden emberre jellemző hamis önbecsülést és a hamis közösségi érzést, általában az emberi hamisságot támadja az ember, szinte lehetetlen élve sikerre vinni, ezeket csak akkor veszik valamennyire komolyan, ha már megölték a szerzőt...

--- Teljesen érthetetlen, hogy a világ miért került a szakadék szélére, hiszen szinte mindenki annyira rendes, normális ember...

--- Vagy a lelkiismeretnek felelsz meg, vagy a közízlésnek. A kettő legtöbbször érdekes módon egyszerre nem megy...

--- Ne az egyéni vagyonodat növel, hanem a társadalom erkölcsi vagyonát, akkor talán életben marad az emberiség!

--- A demokrácia viszonylag magas erkölcsű társadalom nélkül nem működik!...

--- Nem is rendes ember, akit a kocsmai csőcselék legalább egyszer a szájára nem vesz.

--- Mindenki tudja, hogy csak a szeretet, az önzetlenség válthatja meg a világot. Jó-jó, de miért pont én kezdjem?!

--- Meggazdagodni mégis csak komoly dolog; az egész emberiséget gazdagítani pedig a legtiszteletreméltóbb vállalkozás.

--- Mások hibáit emlegetve nagyon népszerű lehet a blogunk; de ha valaki a közös, saját hibáinkról és arról szól, hogy a bűnös, a vétkes is ember, és ismerjünk magunkra az általa elkövetett szörnyűségekből, és közösen próbáljunk meg javulni - tehát ha önkritikára készlet - belevet a por a blogját...

--- Az emberiség ebből a reménytelen helyzetből csak fölfelé menekülhet: az összes emberre kiterjesztve a méltóságot, a jogot, a biztonságot, a bizalmat; új, közös tető alá hozva mindenkit, aki elfogadja az összes többi embert egyenlőnek, a jó életre jogosultnak, látatlanban is jónak és tisztességesnek.

--- Amíg valaki nem válik méltatlanná a bizalomra, meg is kell kapnia azt!

--- A közéletben a társadalmi hamisság (a társadalmi önámítás-képmutatás) és a társadalmi lelkiismeret küzd egymással folyamatosan, az egyes emberek önámítása-képmutatása és a lelkiismerete küzdelme formájában.